

JĀ•SĀ•M A DOUFĀ•M, Ā½E I VY

NedĀ›le, 12 bĀ™ezen 2023

Opravdu, jsem moc a dĀ›snĀ› a straĀ›nĀ› a neskuteĀ›nĀ› RĀ•DA, jak se situace na kudle zlepĀ›juje. MĀ›la jsem radost z komentĀ›jĀ™Ā› pod psĀ›m Nikoly BornovĀ›, kde nejen, Ā›e se nepropĀ›ralo jejĀ› politickĀ› zamĀ›Ā™enĀ›, ani souĀ›asnĀ› situace rusko-ukrajinskĀ› vĀ›lky, natoĀ› naĀ›i politici. Ale vĀ›hradnĀ› tam jsou nĀ›zory lidĀ›, kteĀ™Ā› psy majĀ›, a se souĀ›itĀ›m s nimi i osobnĀ› (a nejen krĀ›tkodobou) zkuĀ›enost. HodnĀ› jsem se z toho takĀ› dozvĀ›dĀ›la a je to bezva. K tomu ostatnĀ› komentĀ›jĀ™e jsou, nenĀ›-liĀ› pravda?

ZĀ›roveĀ› bych

chtĀ›la oslovit nejen Lenku1, ale pĀ™edevĀ›Ā›m majitelky a majitele podobnĀ›ch Ā›ivoĀ›ichĀ›, jako je ten, co se mnou Ā›ije. Jo, oficiĀ›lnĀ› je to pes, podle obecnĀ›ho povĀ›domĀ› kĀ™Ā›enec, a vĀ›Ā™Ā›m tomu, co jsem slyĀ›jela, a o Ā›em nehodlĀ›m pochybovat: Ā›let nĀ›hodnĀ› IĀ›sky sleĀ›ny biĀ›onkovĀ› a Ā›jarmantnĀ›ho pana toy-Ā›ivavĀ›ka. ChtĀ›la jsem pidipsa, kterĀ›ho mĀ›Ā›u mĀ›t vĀ›jude, kam se vrtnu, pochopitelnĀ› mimo nemocnice a patologie. ZatĀ›m se mnou chodĀ›, jezdĀ› i IĀ›tĀ› opravdu vĀ›jude, tedy i po doktorech.

DĀ›ky nĀ›mu, a to

skuteĀ›nĀ›, nachodĀ›m dennĀ› minimĀ›lnĀ› 5 km za kaĀ›dĀ›ho poĀ›asĀ›. CoĀ› by bez jeho pĀ™Ā›tomnosti vskutku nehzilo, ani omylem.

RovnĀ›Ā› dĀ›ky nĀ›mu jsem

zaĀ›ala podstatnĀ› zdravĀ›ji jĀ›st. MĀ›me totiĀ› Ā›Ā›steĀ›nĀ› společnou stravu. Tedy nic smaĀ›enĀ›ho, peĀ›enĀ›ho, nic na cibuli ani na Ā›esneku, koĀ™enĀ› pĀ™idĀ›vĀ›im jen sobĀ›. PĀ™evĀ›Ā›nĀ› vaĀ™enou zeleninu, semotamo rĀ›Ā›i, brambory. A ovoce. Haldu. To mĀ›me rĀ›di oba. JĀ›i, protoĀ›e trpĀ›m jakousi zvlĀ›Ā›tnĀ› sinusoidou (tzn. Ā›spĀ›Ā›nĀ› hubnu, abych po urĀ›itĀ› dobĀ› zas Ā›spĀ›Ā›nĀ› pĀ™Ā›brala), kterĀ› nebere konce, se snaĀ›Ā›m jĀ›st i ta nedĀ›vno tu zmiĀ›ovanĀ› jablka.

A nabĀ›zĀ›m vĀ›im vĀ›em zpĀ›sob, jak je do sebe dokonce s lahodou dostat:

JednoduĀ›je: jsou nastrouhanĀ› na teninkĀ› plĀ›tky

Na tomto velkĀ›m

talĀ›Ā™i je - vĀ›Ā™te-nevĀ›Ā™te Ā› jedno jablkoĀ›!

MĀ›j drahĀ› nenĀ›- pes luxovacĀ›, takĀ› tĀ›ch pĀ›r

granulek, kterĀ› mĀ›i pĀ™es den v misce, si Ā›klidnĀ› srovnĀ›vĀ›i a jĀ›- dle potĀ™eby (na den mĀ›i maximĀ›lnĀ› obsah dvou vĀ›Ā›ek od malĀ› sklenĀ›ky). Jinak jĀ›- syrovĀ› kuĀ™ecĀ›- skelety, krky, Ā›aludky, pĀ™Ā›padnĀ› odĀ™ezky od masa; kdyĀ› nĀ›co uvaĀ™Ā›m, dostane pĀ™Ā›dĀ›l Ā›mĀ›rnĀ› jeho postavĀ›. JĀ›m

stejně: zeleninu, ovoce,
jogurty, minimálně maso. Párkrát jsem si je nevězla.

Někdy vzájemně

vztah je na bázi kamarádky soužití: svou vůli mu nevnučuju, ale někdy
báží den má svá zřetelná rituály. Oznámím, že jdeme ven, on si pářese obojek,
já se taky obléknu a jdeme. Vzhledem k tomu, že na je procházky nemají moc
velkou variabilitu, tak jdeme oba různé volně. Já si občas cestou pokrafnu s kamarádkami,
a on se zdráhuje poblíž. Nehlídám ho já, hlídá si on mne. Pokud potěbuju
já-t jinam a jinak, stačí- ct. Za kus sušeného vance z kapsy vždycky
přijde. Je-li to nutné, pak, a mu dám vodítko. Vámi lidem svého druhu je
snaživě, pář-padně, blaženě za jakýkoliv podřídný. Nic však od nikoho nevezme
(je jeho osobně- věle, to jsem ho nevěla).

Jednou, a to

veliké problém nastal, když ho pár lety začaly trápit mástná- hřívky. Ne, nevrhal se na
ně, ani nemohl, jel společně vedle mne. Na vodítku. Jenže tady, kde bydlíme, a
v parku, kam chodíme, se proměňuje kvantum, čto psůch slepen, a v tom
přepadně období, jsou zdejší- psů-
přinovně chudíci.

Já v tomhle

byla nepoučená, tak když jsem ho po nějaké době vedla domů těm-
bezdecho, s vytešením zrakem a srdáčkem, která se mohlo uklepat, jsem
ho jednou v zoufalství odnesla k veterináři, neboť jsem byla jistá,
že má minimálně infarkt.

Ano, dost možná

jsem to tu psala. Pan psů- doktor, když se vychechtal a uklidnil, mu doporučil
odstránění toho zbytečného, co v životě stejně nepoužije a co mu tyhle potěže
způsobuje. A bylo to. Kupodivu je stejně, jen ho ty holky tak moc
neberou. Ano, občas choutky má, rád by si hupsnul (a někdy i hupsne), ale
vzhledem k tomu, že je mástná známa a váčichni věd, že není- nebezpečně,
tak to nikdo nevějí. Nakonec jsem zjistila, že větina jeho psůch kolegů je na
tom stejně, takže na zdejších zelených pláňch se váčichni svobodně prohánějí, majitelé
si pokrafnou a pohoda je věkol.

To je jen malá

připodotek k tomu, že mimo psů, kteří jsou vychováni a cvičeni k poslušnosti,
kteří- mají- svou perfektně- denně- náplň, dá se těm-ci přáci, jsou i pesani, jejich věhradně-
oblažovat svého dvounohého kamaráda. A nic věc.

Ale to je přeci nádherně cíl a nádherně přáci, ne?

Srděně haf,

d@niela